

contra *Còssima*, una novel·la que acabava de fer. Ell em va insinuar de fer-hi uns canvis. Jo era jove, no estava disposat a transigir en gaire res. Li vaig dir que no. Ara em sap una mica de greu, penso que vés a saber què hauria fet. Al cap d'un temps vaig escriure-li una carta on deia que m'editaria el llibre l'editorial Cadí. En Sales tenia un sentit de l'humor especial, em va contestar: 'No hi ha res Cadí'.»

–Tornem a la literatura infantil: no ha anat mantenint aquesta actitud ètica de què parlàvem.

–«No. A partir de Harry Potter s'ha desviat cap al món màgic i les coses impossibles. Jo, més aviat, he decidit frotre-me'n una mica. He fet treballar el detectiu Felip Marlot per a una bruixa i és ell qui, servint-se d'ordinadors i altres mitjans, diu a la bruixa com pot anar resolent un cas.»

–Felip Marlot és un home natge al Philip Marlowe de Raymond Chandler.

–«Li he manllevat el nom, però els casos no tenen res a veure perquè Felip Marlot no duu pistola i no va a mastegots.»

–Però *Cavall Fort* va bé?

–«Sí, que hi va. No m'ho facis dir exactament, però em sembla que ven vint-i-quatre o vint-i-cinc mil exemplars. Dirigeix la revista Mercè Canela, jo continuo formant part de la redacció. Ja sé que avui hi ha nens o nenes a qui no agrada, però també n'hi ha que el continuen llegint del començament al final, que l'esperen amb il·lusió i que ens envien comentaris i ens contesten enquestes.»

–Per què no és als quioscos, doncs?

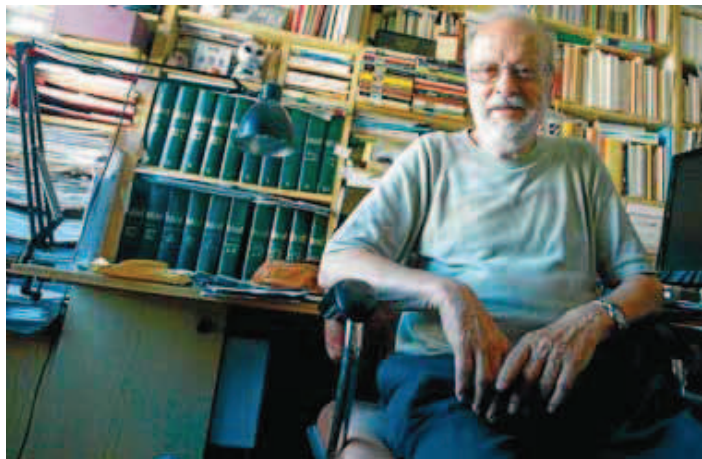
–«És que no seria viable econòmicament. Fa poc que hem canviat de local. En fi, *Cavall Fort* sempre ha pagat als seus col·laboradors: poc, però ha pagat sempre.»

–No hi treballava?

–«Jo he treballat a La Caixa, cosa que m'ha permès poder escriure a les tardes i fer moltes altres activitats: vaig ser el primer

tresorer de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, en l'època de Josep Maria Castellet, i, després, de Josep Maria Llompart. També vaig ser un dels fundadors del grup d'escriptors Ofèlia Dracs, vaig formar part de l'Associació Catalana del Llibre Infantil... No sé d'on treia el temps, perquè, a més a més, anava escrivint. És clar que aquesta meva feina potser no ha acabat d'anar bé per a la meua carrera literària, sobretot en literatura per a adults. Molts altres escriptors passaven problemes econòmics, mentre que jo tenia un sou segur.»

–Va començar, em sembla, amb *Els orangutans*.

Joaquim Carbó, a Barcelona. /QUIM PUIG

–«No, el meu primer llibre va ser *La sortida i l'entrada*, un recull de narracions que va publicar l'editorial Albertí a la Nova Col·lecció Lletres, justament va ser el darrer llibre. Després, *Les arrels*, a la col·lecció Raixa de l'editorial Moll de Mallorca. Amb *Els orangutans* vaig quedar finalista del premi Sant Jordi. El va guanyar la Mercè Rodoreda amb *El carrer de les camèlies*. Però no em puc queixar. No pensava que acabaria dedicant-me a escriure tal com he fet. De mica em mica s'ha convertit gairebé en la part més important de la meua vida. Fa uns dies, al metro, vaig veure una noia que llegia *Cadàvers ben*

Una tertúlia històrica

A l'Or del Rhin, un bar entre la Gran Via i la Rambla de Catalunya, hi havia una tertúlia. En Joaquim Carbó hi anava. «Avui, em sembla que hi ha una oficina de La Caixa», diu. Hi deu quedar l'or. El Rhin i el bar han marxat. Fora d'Estanislau Torres, tampoc tota la gent que anava en aquesta tertúlia hi és: Manuel de Pedrolo, Aurora Bertrana, Avel·lí Artís Gener, Pere Calders, Joaquim Amat-Piniella, que no n'era assidu, i un

triat. No vaig poder aguantar la temptació. Li vaig preguntar si li agradava.»

–I què li va dir?

–«Que sí, que estava bé per llegir al metro. Vulguis o no, hem avançat. La gent de la meua generació vam haver d'aprendre el català com vam poder. Jo era veí de la Maria Novell, que era bibliotecària i filòsofa. Als 13 anys, ja havia escrit a *Sigronet*, una publicació infantil. El món se li havia enyorat el 1939. El 1964, vaig recomanar que entrés a *Cavall Fort*; deu ser l'època que va escriure més. Una trentena d'articles. També va guanyar el premi Folch i Torres i va escriure un parell d'obres de teatre.»

–El fet és que avui molta gent pensa que els llibres tenen poc futur.

–«Jo diria que no hi ha intermediació entre l'escriptor i el públic. Molts de llibres per a adults no arriben prou als lectors, cosa que no passa o, si més no, no passava tant amb el llibre infantil. Ara, però, els editors de literatura infantil també es queixen. Diuen que les vendes han baixat. No ho sé. Sembla que s'hi miren més.»

–No hi ha gaires autors catalans que hagin venut tants llibres

com vostè.

–«Això és degut sobretot a *La casa sota la sorra*. Se n'han fet 84 o 85 edicions. El grup Egos Teatre en va fer una versió l'any 2010. Va ser sensacional. Hi feien sortir en Felip Marlot i coses de les vuit cases més que he fet: *La casa sota el mar, sota la lona, sobre el gel...* A l'última, faig envellir Pere Vidal, que és una mica baliga-balaga, i Henry Balua, que és idealista i negre, íntegre i constructiu. De *La colla dels deu* també se n'ha fet vint-i-cinc edicions. Ara, però, ja no és així. Si puc reeditar un llibre, encara que sigui infantil, ja estic content. Hi ha molta oferta i poc ressò. Massa coses que ens distreuen.»